

I forbifarten

Det sker, at et kirkesamfund eller en menighed, som er stivnet i former og vane og selvglade, rystes og væltes af Andens storm, og der går ild i hjerterne, og måske bare én enkelt adlyder Jesu ord. Og flere gribes af stormen og ilden.

Det skete i de store vækkelser, i reformationen, i vore bedsteforældres tid i grundtvigianismen og Indre Mission, i Barthianismens præstevækkelser, og der var både storm og ild i det sidste concil i Rom, hvilket stadig mærkes.

Spørgsmålet er, om vi tør bede om, at Guds Ånd virkelig vil gribe ind i vor kristendom. For man kan ikke overskue konsekvenserne.

C. K.

Når én hader, bliver der skænderi og slagsmål. Når tyve hader, bliver der splittelse og fejde. Når tusind hader, bliver der oprør og krig og elendighed uden ende. Men altsammen begynder det med, at én enkelt går og hader.

B. Gi.

Giroindsamlingen til kirkebladet

er nu afsluttet for 1968. Der er modtaget i alt kr. 2.667,-, hvilket er det største beløb, der noget år er indkommet til bladet. Vi takker alle, der har givet et bidrag, og glæder os ikke mindst over, at støttekredsen i år er vokset med 25 pct. - fra 202 til 250 bidragydere. Tak!

Næste nr. af Dyssegårds-Bladet udsendes omkring 15. oktober.

Adresser:

Sognepræst Johs. Bjerrum,

Dyssebakken 8, Hellerup, tlf. GE 7108.
Træffes bedst hverdage (undtagen mandag) kl. 11-12. Tirsdag dog kun kl. 18-19.

Residerende kapellan, mag. art. Max W. Olsen,

Grants Allé 23, Hellerup, tlf. SØ 6183.
Træffes bedst hverdage (undtagen fredag) kl. 12-13.

Kordegn Rudolf Hansen,

Ellemosevej 115, Hellerup, tlf. GE 2875.
Træffes hverdage (undtagen torsdag) kl. 9-13. Fredag tillige kl. 18-19.

Organist, dr. phil. Poul Hamburger,

Jægerbakken 7, Gentofte, tlf. OR 5227.

Kirkebetjent H. Braune,

Dyssegaardsvej 98, Søborg, tlf. SØ 6427.

Menighedsrådets formand:

Civilingeniør Steen Laiet,
Eskeager 12, Søborg, tlf. SØ 9051.

Menighedsplejen:

Formand: sognepræsten.
Kasserer: Chr. Lundbye, tlf. GE 1331.

KFUM-spejdere:

Gruppelæder:

Steen Laiet,
Eskeager 12, Søborg,
SØ 9051.

Floklæder:

Erik Andresen,
Gothersgade 151 A, mezz.,
København K.
Træffes onsdag kl. 17-18 og
kl. 20.30-21.30 på SØ 3175.

Tropleder:

Jesper Kramhøft,
Søgårdsvej 4 A, Gentofte,
GE 7773.
Træffes hver dag kl. 17-18.

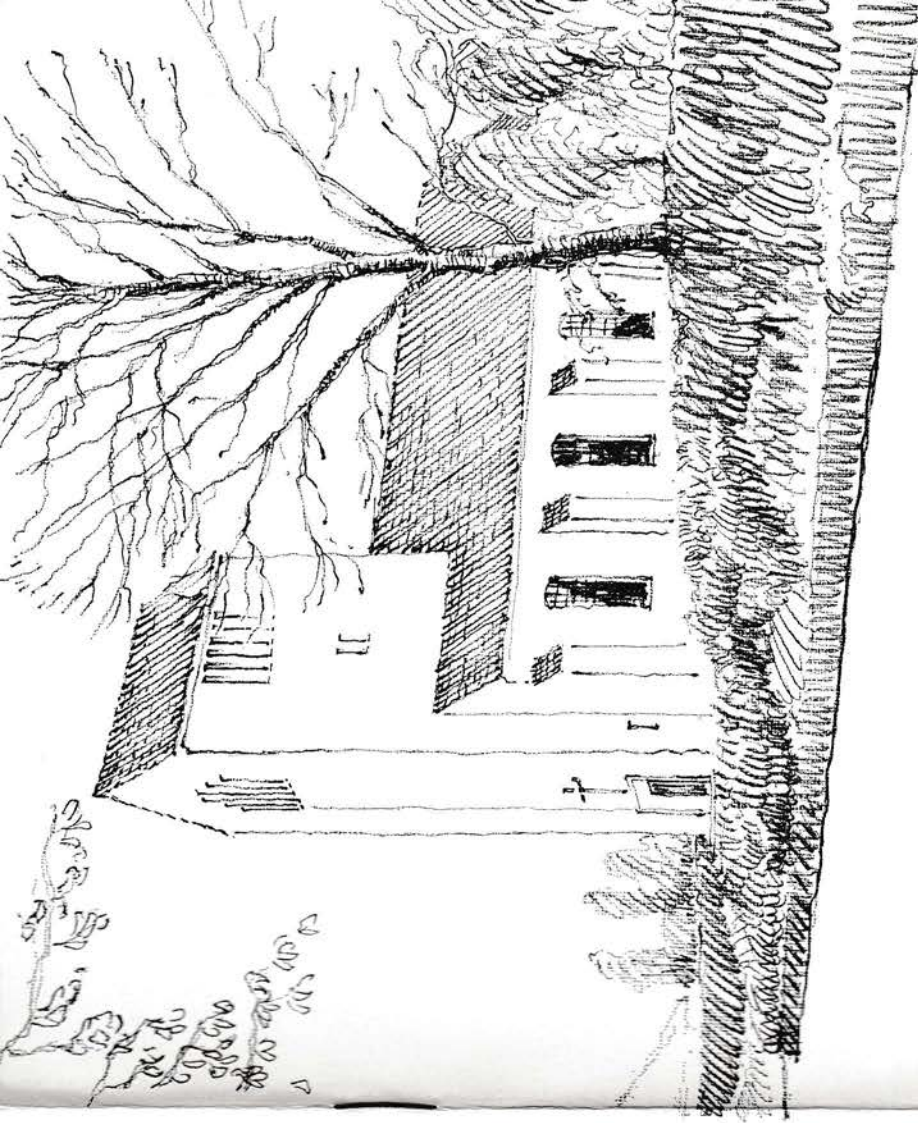
Henvendelse om kirkelige handlinger

Dåb: Henvendelse sker til kordegnkontoret og til præsten.

Lysning: Henvendelse sker til kordegnkontoret.

Vielse: Henvendelse sker først til præsten for fastlæggelse af dag og tid, derefter til kordegnkontoret.

Begravelse: Henvendelse sker til præsten angående dag og klokkeslet.

C. TH. THOMSENS BOKTRYKKERI A/S

Dyssegårds-Bladet

NR. 3 · 1968 · 33. ÅRGANG

J. T. Lundbye: Efterårsstemning.

Græsset visner

En lang, varm og solrig sommer har vi nu bag os. Men alting får jo en ende. Den naturpragt, som for nogle måneder siden udfoldede sig for vore øjne, skal nu til at visne igen; det er naturens lov, der her gør sig gældende. Udfoldelse og vækst følges af tilbagegang og bortfald. Det kan også udtrykkes sådan, at det er forkærlighedens lov, som råder i verden. Allerede et gammelt Bibelord understreger denne barske kendsgerning: „Græsset visner, og blomsten falder af“ (1. Petersbrev 1, 24).

Det fik endda være; der kommer jo et nyt forår og en ny sommer til næste år. Men det rystende er, at vi mennesker er under samme vilkår som græsset. Et menneskes „herlighed er som græssets blomst“, siger det gamle ord (smst.). Vi har vor tid, hvor længe – det ved vi ikke! Nogle er overfor dette ligeglade. „Den tid, den sorg“. Andre er slet ikke glade, men spejder midt i omskifteligheden efter noget fast, noget som kan bære og holde. Har de nogen som helst mulighed? Det kommer an på dem selv! Der lyder nemlig et godt budskab iblandt os og til os: „Herrens ord bliver evindelig!“ Dette budskab kan man tage imod eller ej; det bliver ens egen sag; budskabet er dog selve evangeliet til os (1. Peter 1, 25). Det forkynder, at vi er ikke overladte til os selv, og deler vi end skæbne med græsset og blomsterne, så er dermed ikke alt sagt om os. Det afgørende er dette, at *Skaberen* er vor himmelske *Fader* og at vi under alle forhold er i hans hånd.

„Herrens ord bliver evindelig!“

Det er vor store frimodighed.

Max W. Olsen.

Ingen tomme kirker...

Det foregår i en lille fattig landsbykirke i Syd-Spanien, og der er søndagsmesse, kl. 12. Kirkerummet der, trods solen udenfor, er temmelig koldt, er overfyldt. Der er alle samfundsklasser, alle aldre af begge køn, fra små børn på moderens skød til gamle stive mennesker, der kun med besvær kan knæle ned på de af mange knæ slidte træskamler eller på selve stengulvet. Man ser mange unge mænd, også nogle med mistænkelig lighed med vore provøer – som man jo ellers ikke ser blandt disse landes befolkning – de knæler som den øvrige menighed og synes besjælede af samme andagt.

Sproget forstår man ikke, den sparsomme sang heller ikke. Man går derfor ud for gudstjenesten er forbi, snubler over de knælendes fødder – de ligger tæt helt ned til indgangsdøren. Man er atter ude i det varme solskin, og man undrer sig som ofte før efter en katolsk messe i Syden.

Som bekendt er protestanternes stilling i Spanien vanskelig, men kan alle disse trofaste kirkegængere gøre for det? Er der ikke en hel del ægthed i denne uudrydelige del af deres tilværelse? Er ikke intolerancen hovedsagelig at finde i politikernes og gejstlighedens kredse? Man undres og kan ikke undlade et lille suk ved tanken på kirkegangen mange steder i de protestantiske lande.

Menneskenes ydre levevilkår og hele livsindstilling er så forskellig i Norden og i Syden, men er mon menneskers syn på og forståelse af de ting, der gælder Guds rige, lige så forskellig?

Det er sådanne tanker, den nordiske turist gør sig ved rejser i Syden, men man kan jo så kun falde til ro i bevidstheden om, at det er Guds og ikke vor sag at se klart her.

M. L.

Om tro på Gud

Ved forskellige lejligheder har jeg kort omtalt forholdet mellem naturvidenskab og tro, og jeg har også undertiden givet udtryk for, at jeg selv tror på Gud. Der er mange mennesker, som synes, at der må ligge en modsætning i, at et menneske med en naturvidenskabelig baggrund tror på Gud. Dette forhold vil jeg gerne belyse nærmere.

Lad mig til indledning oplyse, at det ikke vil være muligt for mig at tro på noget, som jeg anser for at stride imod de erkendelser, man virkelig er nået til i naturvidenskaben. Jeg er tillige af den mening, at man af al magt bør stræbe efter ad videnskabelig vej at nå så langt som overhovedet muligt med henblik på beskrivelse og rationel forståelse af den verden, vi lever i. Desværre er der ikke så få troende mennesker, der nærer en vis frygt for naturvidenskabens utrættelige søgen. Dette er et helt fremmed synspunkt for mig. Hvis jeg var bange for videnskabens resultater, ville jeg ikke kunne tro. Hvad er en tro værd, der frygter virkeligheden?

Naturvidenskab og tro står da heller ikke i modsætning til hinanden. Når de videnskabelige metoder har nået grænsen for deres ydeevne, kan det enkelte men-

neske – det vil sige: hvert menneske for sig – få svar ved en trosafgørelse, uden at videnskaben kan støtte eller modsige den.

Man kan stille sig det spørgsmål: Hvordan er det overhovedet muligt at tro på Gud som andet end en mulighed, når naturvidenskaben slet intet siger, hverken for eller imod? Det kan jeg ikke svare på. Jeg ved kun, at det er muligt, fordi jeg selv tror på Gud, ikke som en mere eller mindre løs livsanskuelse, men med vished.

I kraft af denne frihed til at tro, som videnskaben tilstår os, er der mange mennesker med videnskabelig baggrund, der tror på Gud, akkurat lige så følelsesbetonet og irrationelt som jeg, i fuld overbevisning om, at de ad denne vej når nærmere til tilværelsens virkelighed end ad nogen anden.

*Professor, dr. techn.
E. Knuth-Winterfeldt.*

KFUM- Spejderne i Dyssegård

Sommerens lejr

Så er spejderne vendt hjem fra sommerens lejr, ulvene fra hytten ved Bælum, drengespejderne fra lejrpladsen ved

Stubbergård sø, der er lækre at bade i end Øresund, men det siger naturligvis heller ikke så meget. I ulvenes lejr deltog tog 18 ulve, 2 ledere og 21/2 tante til at lave al maden. I spejdernes lejr deltog 16 drenge og 3 ledere, men ingen tanter, drengene måtte selv lave maden over bål. Det har nu også sin charme, ikke mindst for ham der ved ihærdig øvelse fik lært at vende pandekager i luften så godt, at kun ca. hver femte røg i flammerne.

Spejdervennerne

Som bekendt har unge mennesker travlt i vore dage, ikke mindst de mere aktive unge, blandt hvilke også spejderledere skal søges.

For at lette vore ledere i arbejdet, med den bagtanke, at de ikke for hurtigt skal køre træet, har en kreds af forældre og venner stiftet foreningen „Dyssegård og Helleruplund KFUM-spejdernes venner“. Foreningens formål er at støtte spejderarbejdet, og der tænkes især på udførelsen af forskellige af de jobs, der er nødvendige for arbejdet, men kan udføres af andre end lederne selv. Eksempelvis kan nævnes: Maskinskrivning, journalføring, bladsendelse, kørsel til lejr, dommerposter på øvelser, tilsyn med materiel etc.

Skulle der blandt dette blads læsere være f. eks. gamle spejdere, der kunne tænke sig en lille opgave i ny og næ, kan man indmelde sig og lade sig skrive op til en bestemt type opgave hos foreningens sekretær: Fru Edith Jensen, Rødstensvej 15. (GE 589). S. L.

Gudstjenester i Dyssegårdskirken

September 1968

Søndag d. 1. Kl. 8.30 Max W. Olsen
Kl. 10.00 Johs. Bjerrum

Søndag d. 8. Kl. 10.00

Høstgudstjeneste

ved kirkens præster

Søndag d. 15. Kl. 8.30 Johs. Bjerrum
Kl. 10.00 Johs. Bjerrum

Søndag d. 22. Kl. 10.00 Konfirmation.
Max W. Olsen

Søndag d. 29. Kl. 10.00 Konfirmation.
Johs. Bjerrum

Oktober 1968

Søndag d. 6. Kl. 10.00 Max W. Olsen

Mandag d. 7. Kl. 19.00 Johs. Bjerrum

Søndag d. 13. Kl. 10.00 Johs. Bjerrum

Mandag d. 14. Kl. 19.00 Max W. Olsen

Søndag d. 20. Kl. 10.00 Max W. Olsen

Mandag d. 21. Kl. 19.00 Max W. Olsen

NB. Fra oktober bortfalder morgengudstjenesterne. De afløses af gudstjenester mandag aften.

☆

Konfirmander til konfirmationen søndag den 22. september skal møde i kirkens krypt torsdagene den 5., 12. og 19. hver gang kl. 15–16.

Konfirmander til konfirmationen søndag den 29. september skal møde i kirkens krypt torsdagene den 12., 19. og 26. hver gang kl. 15–16.

I tilslutning til konfirmationerne afholdes *tirsdag den 1. oktober kl. 19* altergangsgudstjeneste. Bagefter samles konfirmander med forældre til hyggeligt samvær i krypten. Man bedes bemærke datoen.

Møder

Menighedsmøde

Tirsdag den 8. oktober kl. 20: „Bibelen til verden og til os“. Sekretær i Det danske Bibelselskab, Jytte Rydendal, taler og viser en farvefilm.

☆

Bibelkredsene mødes kl. 20:

11. september hos R. Hanberg, Kildebakkegårdsallé 1. (Ap. G. 14. kap.).

11. september hos Øster Hansen, Hagensallé 25. (Ap. G. 14. kap.).

18. september hos Appel Lustrup, Ewaldsbakken 28. (Kvindekreds.)

9. oktober hos fru Ewertsen, Sønderdalen 24. (Ap. G. 15. kap.).

9. oktober hos Appel Lustrup, Ewaldsbakken 28. (Ap. G. 15. kap.).

16. oktober hos fru Sandborg Olsen, Frøndevej 11. (Kvindekreds.)

☆

Udflugten for de ældre

finder i år sted tirsdag den 3. september.

Er Kaj Baagø eller Ydre Mission på vildspor?

„Gå ud og gør alle folkeslag til mine disciple, idet I døber dem i Faderens, Sønnens og Helligåndens navn“. – Dette bud er Ydre Missions velmotiverede baggrund for det arbejde, der i mange år har været udført i en række oversøiske lande: Indien, Pakistan, Sudan, Ætiopien m. fl. En – i øvrigt ikke så lille – kreds af danske har igennem en lang årrække uden støjende form for publicity trofast givet bidrag, som har muliggjort udstationering af missionærer og drift af missionsstationer. I mange tilfælde har der været knyttet skole, hospital og plejehjem til missionsstationerne, som selvfølgelig ikke er et specielt dansk fænomen. Fra mange andre kristne lande er gjort og gøres et lignende arbejde.

Er alt dette ikke kun godt og rigtigt og anbefalelsesværdigt?

Man mindes ikke før at have hørt nogen driste sig til at svare nej til dette spørgsmål. Derfor kan det nok siges at være opsigtsvækkende, at der i den forgangne sommer har lydt et sådant nej – fra en seriøs person, der har krav på at blive lyttet til.

Personen er professor, dr. theol. Kaj Baagø. Professoren har visse uafviselige forudsætninger for at udtale sig, idet han selv har prøvet at lægge krop til. I 1959 udsendtes han af Dansk Missionsselskab til Bangalore i Indien for der at undersøge indiske studenter i kirkehistorie. Efter 9 års tjeneste er han nu vendt hjem – og har afsagt sig enhver form for forbindelse med missionsvirksomhed. I et interview i „Menighedsrådenes Blad“ (juni 1968) udtaler Kaj Baagø bl. a.:

Jeg opgav min stilling i Indien, fordi jeg ikke længere kunne gå ind for det, som jo – hvad man end siger – er den kristne missions egentlige formål: at få mennesker, der tilhører andre religioner: hinduer, buddhister, muhammedanere o.s.v. gjort kristne.

Professor, dr. theol.
Kaj Baagø.

Jeg kan ikke tro, at det har været Jesu menning, at man skulle forsøge at få andre mennesker omvendt på den måde, det nu gøres, – nemlig trække dem ud af deres egen religion og dermed i meget høj grad deres egen kultur – ind i en kirkeorganisation, som er importeret fra Europa, og som er et fremmedelement i de asiatiske og afrikanske lande. De vesterlandske kirkers mission i Asien og Afrika har jo været en slags åndelig imperialism. Man var så sikker på, og er det vel stadig, at vores kirke, vores gudstjenesteform, vores dogmatik og trosbekendelser er de eneste sande, og at alle derfor måtte acceptere dem. Men den vesterlandske kristendomsform er jo ikke evangeliet – sandheden – men et vesterlandsk kulturprodukt, som vi ikke har ret til at påtvinge andre. De, som er blevet kristne i Indien, er derfor også blevet kulturelt rodløse.

De senere års social-politiske udvikling i Indien har gjort mission derude til et meget problematisk foretagende. Jeg tænker på den voksende „communalism“ i Indien, som vel er landets største problem i dag. I stigende grad splittes folket i socialt-politiske grupper: forskellige hindusker, muhammedanere, sikher, kristne o.s.v., som bekæmper hinanden,

og som hver for sig søger at opnå rettigheder, fordele og magt. Denne udvikling truer i virkeligheden Indiens enhed.

Siden uafhængigheden har de fået stigende politisk indflydelse. Muhammedanerne har ligefrem dannet deres eget politiske parti, og flere af hindugrupperne fungerer også som partier. I denne situation er det klart, at mange indiske kristne ønsker, at deres samfund – kirken – også skal søge at få så megen politisk indflydelse som muligt. Det er for så vidt meget forståeligt. Men det betyder, at kirken bliver en slags parti – at Jesus bliver en slags formand for en bestemt socio-politisk gruppe, og at dåben bliver et „medlemskort“ til foreningen.

Missionsselskabernes arbejde bliver naturligvis af de ikke-kristne, og til en vis grad også af de kristne, opfattet som en økonomisk støtte til det kristne „parti“. Og med nogen ret. De kristne kirker i Indien råder jo i kraft af tilskuddet fra missionsselskabernes over ikke ubetydelige midler. De har jord, skoler, hospitaler og andre institutioner, som på det lokale område giver kirken politisk magt. Det siger sig selv, at mange hinduer finder det uretfærdigt, at den lille kristne gruppe – 2½ pct. af befolkningen – i kraft af penge vestfra skal have lov til at bestyre disse institutioner og dermed få en indflydelse, som de talmæssigt ikke har krav på.

Det er uhyre vigtigt, tror jeg, at man fratager de indiske kirker administrationen af skolerne og hospitalerne og gør disse til selvstændige institutioner, der – som alle andre humanitære foretagender – kan modtage tilskud fra Vesten. De kunne så hver for sig have en bestyrelse med repræsentanter for den lokale kirke og med folk, også ikke-kristne, der rent fagligt har forstand på sagerne.

På et spørgsmål fra intervieweren om man ikke bør sende missionærer ud for at prædike, svarer Kaj Baagø:

For alt i verden nej. Der har været prædikeri nok i Indien. Indien trenger ikke til flere religiøse fløskler, men til at blive befriet for religionens åg. Hvis en eller anden ville rejse ud og inden for Hindu-samfundet arbejde for det, som vel var Jesu forkyndelses væsentligste formål: at få mennesker frigjort fra den trældom, som de religiøse fordomme og ceremonier

UNICEF – De Forenede Nations børnehjælpefond – har et omfattende hjælpearbejde i gang i Indien, og mange lande – deriblandt Danmark – yder landet direkte støtte. Skal vi kun tænke på det materielle?

ner sætter dem i, ville det være udmærket. Men hvis vedkommende var lønnet af et missionselskab, ville han være mistænkeliggjort på forhånd. Det ved jeg af egen erfaring.

– Men var det ikke Jesu mening at stifte en kirke, som skal udbredes til hele verden, spørger intervieweren.

– Der rører De ved noget, som er uhyre væsentligt. Den egentlige grund til, at jeg opgav min stilling i Indien, er vel nok, at jeg efterhånden er kommet til den overbevisning, at dette netop *ikke* var Jesu hensigt. Jeg er sikker på, at han under ingen omstændigheder ville have en kirke, som vi har lavet den: med præster og menighedsråd, kirke-ministerier og bisper og processioner af amtmænd med høj hat o.s.v. Faktisk tror jeg slet ikke, Han ville stifte *nogen* form for kirke. Han ville sætte en åndelig kraft i gang, som kunne frigøre mennesker. Den institution, vi har lavet, binder dem derimod.

Så mange og så voldsomme var ordene om dette emne.

Kaj Baagø har ret til at udtale sig, men ikke nødvendigvis ret i hvad han siger. Kritiske røster har da også meldt sig, og vi vil i næste nummer af dette blad bringe uddrag heraf. o.w.b.